

Yazarı Ağlatan Ropörtaj

– Ahmet SARGIN · 27 Ekim 2010

ŞairYazar İsmail Bağcı'yı çoktan tanıyor ara sıra sohbet ediyorduk. Sıradan değil sıra dışı anlatımları, keskin ifadeleri ve sert şiir yorumlarıyla ilgimi çekerdi. Yüreğinden akarak şiir okuduğunda etkilenirdim. Şiir yorumu çok güzeldi. Hayatı ile ilgili fazla bigi sahibi değildim. Rica ettim sizinle bir röportaj yapmak istiyorum dedim. Önce gerek yok dedi, daha sonra ısrarlarım üzerine olur, gel hem de resimlerimi gör dedi.

Aynalı Kahvede buluştuk, sohbet ettik. Misafirlerden izin isteyip evine geçtik. Notlarımı ve fotoğraf makinasını alıp evine vardım. Kapıyı açtı, malikanenin sessiz sedasız kapı gıcirtısıyla içeri daldık. Kimsesi yoktu, çocukları yetişmiş evden uçmuşlardı. Eşinden de ayrı yaşadığını öğrendim. İçime bir heyecan çöktü. Evde dolaşan bir kedi bile yoktu. Bahçe kapısını kapatınca gönlüme bir hüznün düştü. Ne soracağımı bile unutmuştum. Özel sohbete daldık.

Ressamlığı ŞairliğiYazarlığı beni etkilemişti. Yaptığı orijinal tabloları birer birer elden geçirdim, fotoğraflarını çektim. Kimse olmadığı için birlikte fotoğrafımızı çekecek birisi yoktu. Caddeye çıktım bir öğrenci buldum, utana sıkıla geldi, fotoğraflarımızı çekti ve kaçarcasına evden ayrıldı.

İsmail Bağcı uzun yıllar Yozgat'ta kalmış, binaların iç dekorasyonunu yapmış, hattatlık, tabelacılık yapmış. Eski evlere orijinal tablo resimleri çizmişti. Resme olan ilgisi beni etkiledi. Güzel sanatlara hayran bir insanla karşılaşmıştım. Onda kendimi, kendi hayatımı buldum. Uzunca bir zaman sohbet ettik. Özel konularına giremedim, sanatından çalışmalarından söz etti. İşini bu denli seven, işine hayran bir sanatkarla karşılaşmıştım. Büyük bir hayranlıkla onu dinledim, tablolarına baktım. Beni oldukça etkilemişti, dokunsalar ağlayacak gibiydik.

SANATÇININ YALNIZLIĞI

İsmail Bağcı iyi bir ressam, iyi bir sanatçı ve iyi bir şairdi. Çok okuduğu, yazdığı, kalemını güçlü kullandığı her halinden belliydi. Mesleğine aşık bir insanla karşılaşmıştım. Güçlü kalemi beni çok duygulandırdı. Bu güçlü kalemin susması, topluma küsmesi, hayattan kopması bizim ayıbımız olmalıydı. Kalemin kılıçtan keskin olduğunu ben onda gördüm, onda yaşadım. Sanatkarın yalnızlığını ve çaresizliğini de onda yaşadım.

Uzun yıllar yurt dışında Almanya'da kalmış. Orada ressamlığını öne çıkarmış, usta kalemlerin arasından çıkıp zirveleri zorlamış. Sonra Didim'e gelmiş. Didim'deki yaşamından övgüyle söz etti. Peki Didim'den niçin ayrıldın dedim. Baba ocağım boştu, memleketime olan özlemim beni geriye taşıdı dedi. Onu bilmem ama ben Yozgat'a gelişine üzüldüm. Çünkü sanatı ileriye değil geriye gitmiş. Unutulmuş,

sahipsiz, ilgisiz, çaresiz kalmış Yozgat'ta.

Yozgat'a dönüş onun bitişini hazırlamış. Güçlü bir kalemin, sanatçının yalnızlığı, ilgisiz kalışı yüreğimi dağladı. Unutulacak, terk edilecek bir insan mıydı? Üreten, kalemini kılıç gibi kullanan kaleminden güzellikleri yansıtan bir insan unutulmamalıydı. Evlendikten sonra çocukları yuvadan uçmuş, yalnız kalmış torunu Dilşad'tan söz etti, beni hayata bağlayan tek tutarım bu diyordu. Dilşad'ı görmedim ama, dedesinin gözündeki yaşam ışığına tanık oldum.

OĞLUNA YAZDIĞI ŞİİR HARİKAYDI

20 yaşında kansere yenik düşen oğlundan söz etti, ona yazdığı şiiri okudu. Yüreğim yerinden kopup ağzıma geldi zannettim. Ağlamamak için direniyordum. Soru üstüne soru yönelttim. Bahçeye çıktık, solmaya başlayan çiçeklerin önünde fotoğrafını çektim. Bu çiçeklerden faydalanıp kök boyalar ürettiğini anlattı. Bitkileri, çiçekleri kullanıp orijinal boyalar ürettiğini, kendisini tebrik ettim, kutladım. Başarısına duyduğum hayranlığı ifade ettim.

Sert bir rüzgar eser idi Söke Ovası'nda
Sanırdım ki, benim körpe fidanımı sökecek!
Elmas yaşlar parlasaydı Sürmeli gözlerinde,
Sanırdım ki, yanağının güllerini dökecek!
Yıllar, seneler, asırlar vız gelir bana;
Kavuşmanın nedir yolu sorarım sana,
Hasretin çekiyor evlat... Beni de, beni de;
Yer ayır, dar olsun, geniş olsun önemli değil babana...

Röportaj bitti hüznle veda ettim. Evde tam 5 saat zaman ayırdım temize çektim. Geç saat olunca yorgunluktan uyuya kaldım. Sabah kalkıp yazdıklarımı bi okuyayım, yanlışları var mı bakayım dedim. Okudum, okudum, yazıya daldım. Kontrol bitince hıçkırığa, hıçkırığa, hüngür hüngür ağlamaya başladım. Sesimi duyan olsa kesin bu evde bir cenaze var derdi. Duygularım birikmiş çağlayan sele dönüşmüştü. Bir usta kalemin yok oluşuna, bir ressamın çaresizliğine, bir sanatkarın yalnızlığına, ilgisiz kalışına ağlıyordum.

Kim bilir belki bu röportajda ben kendi kaderimi bulmuştum. Uzun süre ağladım, hıçkırıklarım bitince de halime gülmeye başladım. Bana ne oluyor diye?..

Ahmet SARGIN

YOZGAT ŞAİRLER YAZARLAR BİRLİĞİ BAŞKANI